

## Innspill fra Akademiet for yngre forskere til Regjeringens gjennomgang av instituttsektoren

Oslo, 01.02.2026

Akademiet for yngre forskere (AYF) takker for muligheten til å gi innspill til Regjeringens gjennomgang av instituttsektoren. AYF er et landsdekkende og tverrfaglig nettverk for yngre forskere, og flere av våre medlemmer arbeider i instituttsektoren.

AYF ser gjennomgangen som et viktig ledd i oppfølgingen av stortingsmeldingen “Sikker kunnskap i en usikker verden”, hvor vi tidligere har levert flere [innspill](#)<sup>1</sup>, og ser frem til videre dialog om utviklingen av det norske forskningssystemet.

Innledningsvis er det viktig å fremheve at et sterkt forskningssystem bygges nedenfra. Mange unge forskere befinner seg i midlertidige stillinger og møter uforutsigbare karriereveier. For å sikre god rekruttering og høy kvalitet i forskningen er det avgjørende at rammevilkårene for unge forskere legger til rette for trygge og attraktive karriereløp.

Flere forskningsinstitutter opplever i dag krevende økonomiske situasjoner, med nedbemanning, ansettelsesstopp og andre innstramminger. Dette rammer særlig nyansatte og unge forskere i midlertidige kontrakter. Det øker risikoen for å miste verdifull kompetanse for norsk forskning og samfunnet forøvrig. AYF mener det er viktig at disse forholdene tas i betraktning når Regjeringen gjennomgår instituttsektoren, og at rekruttering og karrierevilkår for unge forskere ses som en integrert del av vurderingen av sektorens framtidige rammebetingelser.

*Vi har nedenfor besvart spørsmålene fra høringsbrevet.*

### 1. Hvilke roller skal forskningsinstituttene ha i forsknings- og innovasjonssystemet og hvilke kunnskapsbehov skal de dekke?

- **Hvilke roller bør instituttsektoren ha i det norske forskningssystemet framover?**

AYF mener at forskningsinstituttene også i årene fremover bør ha en tydelig og sterk rolle i det norske forsknings- og innovasjonssystemet. Dette er i tråd med regjeringens [Strategi for helhetlig instituttpolitikk](#)<sup>2</sup>, der instituttsektoren tillegges et sentralt ansvar

---

<sup>1</sup> Akademiet for yngre forskere (2024): Innspill til Utdannings- og forskningskomiteen om Meld. St 14:- 2024-2025 fra Akademiet for yngre forskere

<sup>2</sup> Regjeringen (2020): Strategi for helhetlig kunnskapspolitikk, Kunnskapsdepartementet

# Akademiet for yngre forskere

for å utvikle kunnskapsgrunnlag for politikkutforming og for å bidra til bærekraftig utvikling og omstilling gjennom forskning av høy kvalitet og relevans.

Instituttsektoren og universitets- og høyskolesektoren (UH-sektoren) er del av det samme forskningssystemet og det samme arbeidsmarkedet for forskere. Sektorene har delvis overlappende samfunnsoppdrag og konkurrerer i økende grad om de samme forskningsmidlene og forskertalenter.

Endringer i rammevilkår for den ene sektoren vil derfor nødvendigvis få konsekvenser for den andre. AYF mener det er avgjørende at dette gjensidige avhengighetsforholdet legges til grunn for videre utvikling av forskningspolitikken. Politikken bør derfor også støtte opp under samarbeid, sektormobilitet og komplementaritet, kombinert med sunn konkurranse der dette er naturlig og med tydelig vekt på kvalitet. Et mangfoldig forskningssystem, bestående av institusjoner med ulike profiler, oppdrag og tilknytningsformer, er en styrke for norsk forskning og innovasjon.

Samtidig vil AYF understreke at instituttsektoren er svært mangfoldig. Den omfatter institutter med betydelige forskjeller i størrelse, faglig profil, finansieringsgrunnlag, geografisk forankring og internasjonal orientering. Denne variasjonen er i stor grad et resultat av sektorens nære kobling til ulike samfunns- og kunnskapsbehov, og bør ses på som en ressurs. Politikkutforming og utvikling av virkemidler må derfor ta høyde for dette mangfoldet og unngå løsninger som i praksis favoriserer enkelte typer institutter på bekostning av andre.

AYF mener videre at gjennomgangen av instituttsektoren må ses i sammenheng med andre pågående prosesser i forskningssystemet. Dette gjelder blant annet arbeidet med ph.d.-dimensjonering, slik det ble varslet i Stortingsmeldingen "Sikker kunnskap i en usikker verden". Endringer i utdanningskapasitet, finansiering og karriereløp i UH-sektoren vil ha direkte konsekvenser for instituttsektoren, både når det gjelder tilgang på kompetanse, rekruttering og mobilitet. Når sektorene deler arbeidsmarked og i økende grad opererer i overlappende faglige og finansielle landskap, er det ikke hensiktsmessig å utvikle politikk for én sektor isolert fra den andre.

På denne bakgrunn vil AYF understreke behovet for et helhetlig perspektiv på forskningssystemet, der tiltak og reformer utformes med sikte på å styrke samspill, mobilitet og sammenhengende karriereløp på tvers av instituttsektoren og universitets- og høyskolesektoren, fremfor å forsterke sektorvise skiller. Samtidig er det viktig å ivareta instituttsektorens egenart og særpreg. Dette tilsier at rammeverk og reguleringer bør tilpasses instituttsektorens rolle og oppdrag, og at en direkte eller ureflektert overføring av regelverk utviklet for UH-sektoren til forskningsinstituttene ikke vil være formålstjenlig.

- **Hvilke oppgaver og kunnskapstyper er instituttsektoren særlig posisjonert for å levere til offentlig sektor og næringsliv, som de andre forskningsaktørene ikke kan?**

Instituttsektoren har et særlig fortrinn i forskning som er tett på samfunn og brukere, og som i stor grad er anvendt og praksisnær. Mange institutter har nær kontakt med offentlig sektor, næringsliv og sivilsamfunn, og kan utvikle relevant kunnskap og løsninger i tett samarbeid med brukerne.

Som rene forskningsinstitusjoner har instituttene ofte større fleksibilitet og kapasitet per forskerårsverk enn institusjoner med omfattende undervisnings- og utdanningsoppgaver. Dette innebærer at forskningsinstituttene ofte har en sentral rolle i offentlig sektor gjennom utrednings- og rådgivningsoppgaver som krever tid og langsiktighet.

En desentralisert forskningsinfrastruktur bidrar til at bedrifter, kommuner, fylkeskommuner og andre aktører har tilgang til forskningsbasert kunnskap der de virker, og motvirker sterk sentralisering av forskning.

En mulig lesning av høringsbrevet er at instituttsektoren i hovedsak forstås som en sektor som driver oppdragsforskning. AYF mener det er viktig å presisere at dette ikke gir et dekkende bilde av instituttsektoren som helhet. Mange forskningsinstitutter har en betydelig del av sin kjernevirksomhet innen mer grunnleggende og langsiktig forskning, ofte i skjæringspunktet mellom grunnforskning og anvendt forskning. Dette kommer blant annet til uttrykk gjennom høy grad av akademisk publisering og omfattende deltakelse i prosjekter finansiert av Norges forskningsråd.

- **Hvilke forskningsoppgaver bør forskningsinstituttene særlig konsentrere seg om (tyngdepunkt)?**

Instituttene bør særlig konsentrere seg om anvendt forskning og kunnskapsutvikling som bidrar til bærekraftig verdiskaping og omstilling i næringsliv og offentlig sektor, samt utvikling av kunnskapsgrunnlag for politikkutforming på nasjonalt, regionalt og lokalt nivå. Dette forutsetter at instituttene har tilstrekkelig faglig frihet og handlingsrom, både til å utføre bidragsforskning, men også innenfor oppdragsfinansiert forskning.

AYF er skeptiske til den økte bruken av konsulenthuss, som vi vil påpeke lenger ned i høringsinnspillet.

- **Hvilken nytte har næringsliv, offentlige virksomheter, universiteter og høyskoler og andre aktører av samarbeid med forskningsinstituttene?**

Samarbeid med forskningsinstitutter gir næringslivet, særlig små og mellomstore bedrifter, tilgang til forskningskompetanse og innovasjonskapasitet de ofte ikke har internt.

For offentlige virksomheter gir samarbeid mulighet til å styrke egen kompetanse, delta i relevante nettverk og utvikle nye løsninger for tjenesteutvikling og omstilling. Også sivilsamfunnsaktører kan styrke sitt kunnskapsgrunnlag gjennom samarbeid med instituttsektoren.

Instituttene samarbeider i tillegg tett med universiteter og høyskoler om forskningsprosjekter, veiledning, undervisning og utvikling av nye kurs, der partene spiller på sine ulike styrker og kompetanser. Det er behov for sterkere insentiver som fremmer slikt samarbeid på tvers av sektorene.

- ***Hvilken rolle kan og bør instituttsektoren spille i EU-forskningen og øvrig internasjonalt forskningssamarbeid?***

Instituttsektoren kan spille en viktig rolle som brobygger mellom europeisk forskning og norske aktører, blant annet ved å inkludere norske bedrifter og offentlige virksomheter som brukerpartnere i internasjonale konsortier og bidra til at kunnskap tas i bruk i Norge.

Samtidig er instituttene ofte stilt overfor svakere rammevilkår enn UH-sektoren i konkurransen om både nasjonale og internasjonale midler. Den faktiske overheaden til forskningsinstituttene dekkes som regel ikke fullstendig i internasjonalt finansiert prosjekter, og dette gir en ulempe sammenlignet med UH-sektoren som har en større basistildeling. Dette bør tas i betraktning ved utforming av finansieringssystemer og støtteordninger, slik at instituttsektoren har reelle muligheter til å delta i og lykkes med internasjonalt forskningssamarbeid.

## **2. Hvilke rammebetingelser må være på plass for at forskningsinstituttene skal løse oppgavene på best mulig måte?**

- **Hva er de viktigste endringene i konkurranse- og markedsforholdene for instituttsektoren?**

Forskningsinstituttene opererer i dag i et stadig mer krevende konkurranse- og markedslandskap. Konkurransen om forskningsmidler har økt, både som følge av sterkere konkurranse fra UH-sektoren og økt konkurranse fra konsulentbransjen og

FoU-aktivitet bygget opp internt i næringsliv og offentlig sektor. For mange regionale institutter har bortfallet av regionale forskningsfond ytterligere svekket mulighetene for langsiktige, brukerforankrede prosjekter.

Utviklingen i konsulentbransjens rolle i forsknings- og innovasjonsarbeidet bør belyses nærmere. Som påpekt i en artikkel i [Forskningspolitikk](#)<sup>3</sup> har konsulentbransjen blitt en stadig viktigere medspiller for innovative foretak i deres FoU- og innovasjonsarbeid, noe som samtidig reiser spørsmål om hvem som fortrenses i konkurransen om oppdrag og midler.

Det er viktig å sikre tydelige skiller mellom forskningsbasert kunnskapsutvikling og konsulentbaserte leveranser, slik at forskningsinstituttenes uavhengighet, særpreg, kvalitet og rolle i forskningssystemet ikke svekkes. Denne utviklingen bidrar samlet sett til kortere tidshorisonter, større økonomisk usikkerhet og mindre rom for strategisk kompetansebygging. Den påvirker også rekruttering og forskeryrkets attraktivitet i instituttsektoren.

Høy andel prosjektfinansiering og begrensede karriereløp gjør det krevende å rekruttere og beholde forskere, og lav mobilitet mellom institutt- og UH-sektoren bidrar til at karriereløpene fremstår lite sammenhengende.

- **Hvordan kan instituttsektoren og de enkelte instituttene utnytte nye markedsmuligheter?**

Instituttene har gode forutsetninger for å utnytte nye markedsmuligheter gjennom sin nærhet til samfunns- og næringslivsbehov, evne til å kombinere forskning og anvendelse, og rolle som brobygger mellom ulike aktører. Dette forutsetter tilstrekkelig økonomisk handlingsrom og forutsigbarhet til å investere i ny kompetanse, bygge opp nødvendig infrastruktur (f.eks. lab, modeller o.l.), utvikle attraktive karriereløp og legge til rette for mobilitet mellom sektorer. Det forutsetter også faglig frihet og handlingsrom, også innenfor oppdragsfinansiert forskning.

- **Hvordan kan de statlige FoU-virkemidlene støtte opp under anvendt og brukerorientert forskning for utvikling og omstilling i samfunns- og næringsliv?**

Statlige FoU-virkemidler er avgjørende for å støtte anvendt og brukerorientert forskning. Vi vil her for eksempel trekke frem ordningen FORREGION som viktig å videreføre og styrke, og det bør vurderes tilsvarende ordninger rettet mot kommunesektoren.

---

<sup>3</sup> Forskningspolitikk (2025): «[Konsulentbransjen blir en stadig viktigere medspiller for innovative foretak i deres FoU- og innovasjonsarbeid: Hvem fortrenger de?](#)», artikkel 17.03.2025

Videre bør institutt-ph.d.-ordninger utvikles for å styrke rekruttering og kompetanseutvikling i sektoren. Det er også behov for å justere SkatteFUNN slik at ordningen i større grad stimulerer til samarbeid og kunnskapsdeling mellom norske bedrifter og forskningsmiljøer

- **Hvilke insentiver og virkemidler bidrar best til samarbeid mellom forskningsinstituttene og andre aktører i FoU-systemet?**

Forskningsrådets utlysninger, herunder samarbeidsprosjekter for samfunns- og næringslivsutfordringer, er viktige virkemidler for samarbeid. Utlysninger bør utformes slik at også mindre aktører kan delta, og større utlysninger bør i større grad benytte totrinnsprosesser for å redusere unødvendig ressursbruk.

- **Hvordan sikre en god balanse mellom uavhengighet og brukernær forskning?**

En god balanse forutsetter stabil og tilstrekkelig grunnfinansiering av forskningsinstituttene. Grunnbevilgningen er avgjørende for å sikre faglig frihet, langsiktig kompetansebygging og uavhengighet, også i en sektor som i stor grad er oppdragsfinansiert.

Forutsigbare støtteordninger, som for eksempel Retur-EU, er viktige for å gjøre det mulig for instituttene å delta i EUs rammeprogrammer. Likevel er dette en ordning med lav overhead, som gjør at prosjektene i praksis blir en utgiftspost for instituttene som deltar.

Det er også behov for å videreføre og styrke ordninger for nettverksbygging, både nasjonalt og internasjonalt.

AYF mener videre at konkurransebaserte utlysninger i Norges forskningsråd i større grad enn direkte tildelinger over statsbudsjettet til sektor- eller saksspesifikke satsinger bidrar til å sikre kvalitet og faglig uavhengighet i forskningen. Dette bør ses i sammenheng med behovet for økte grunnbevilgninger, som gir instituttsektoren bedre forutsetninger for å bygge langsiktige forskningsmiljøer og strategiske satsinger.

Samtidig er det positivt med større senterutlysninger som legger til rette for langsiktige samarbeid. Det er imidlertid viktig å sikre at ikke en for stor andel av tilgjengelige midler bindes opp i ordninger som i praksis hovedsakelig er tilgjengelige for universitets- og høyskolesektoren. En sterk vektlegging av finansiering av ph.d.-stillinger i enkelte utlysninger fra Forskningsrådet kan bidra til at midler i større grad kanaliseres til UH-sektoren, noe som bør tas i betraktning ved utforming av framtidige virkemidler.

### 3. Hvilke implikasjoner bør gjennomgangen ha for framtidig organisering og strategisk oppfølging av instituttene?

- **Hvordan bør instituttsektoren innrettes for å være best mulig rustet til å møte framtidige utfordringer i samfunns- og næringsliv?**

Gjennomgangen bør ta utgangspunkt i instituttsektorens mangfold. Store, nasjonalt orienterte institutter og mindre, regionalt forankrede institutter fyller ulike, men like viktige roller i det norske forsknings- og innovasjonssystemet. Denne bredden er en styrke og gjør instituttsektoren i stand til å møte varierte kunnskapsbehov i samfunns- og næringsliv.

Rammebetingelsene bør utformes slik at også mindre institutter kan videreutvikle sine faglige fortrinn og sin rolle i regionale og tematiske økosystemer. Grunnfinansieringen bør ikke svekkes eller differensieres negativt som følge av instituttstørrelse. Samtidig er det behov for tiltak som styrker mobilitet og mer sammenhengende karriereløp mellom instituttsektoren og universitets- og høyskolesektoren.

Bedre muligheter for kombinerte stillinger, samt økt adgang for institutforskere til å bidra i undervisning og veiledning, kan styrke rekruttering, utdanningskvalitet og faglig integrasjon mellom sektorene. Det bør også vurderes søknadsbaserte ordninger som gir forskningsinstitutter større mulighet til å bidra i veiledning på master- og ph.d.-nivå, i samarbeid med universiteter og høyskoler.

#### *Store beslutninger må bygge på forskningsbasert kunnskap*

AYF vil videre understreke betydningen av at store beslutninger og økonomiske investeringer i både offentlig og privat sektor bygger på forskningsbasert kunnskap. For næringslivet innebærer dette et ansvar for i større grad å ta i bruk forskning som grunnlag for strategiske beslutninger og for å ivareta sitt samfunnsoppdrag på en bærekraftig måte.

For offentlig sektor er det særlig viktig at store og langsiktige investeringer (f.eks. med kostnad over 1 milliard kroner) baseres på uavhengig og forskningsbasert kunnskap. I denne sammenheng vil AYF vise til Forskningsinstituttene Fellesarena (FFA), som i sitt høringsinnspill<sup>4</sup> har fremhevet behovet for å integrere forskning og evaluering i store offentlige investeringer. Departementer som blant andre Samferdselsdepartementet, Kommunal- og distriktsdepartementet og Energidepartementet forvalter betydelige budsjettposter knyttet til langsiktige investeringer.

---

<sup>4</sup> Forskningsinstituttene Fellesarena (FFA) (2026): FFAs innspill til gjennomgang av instituttsektoren

Slike investeringer bør bygge på solid kunnskapsgrunnlag som dekker både dagens og framtidens behov, og det bør stilles krav til forskning, følgeforskning og evaluering i planlegging, gjennomføring og oppfølging av prosjektene.

Ved å integrere forskning i store investeringer kan ny kunnskap utvikles og tas i bruk raskt, samtidig som erfaringer og resultater kan komme andre prosjekter til gode gjennom publisering og samarbeid. Klare krav til forskning og til hvordan evalueringer gjennomføres i større offentlige investeringsprosjekter vil bidra til bedre beslutningsgrunnlag, mer effektive løsninger og styrket kunnskapsutnyttelse i offentlig sektor, uten nødvendigvis å medføre økte samlede kostnader. Samtidig vil dette bidra til kvalitetssikring og offentlig tilgang til forskningsresultater.

#### **4. Bidrar dagens grunnbevilgningssystem til å støtte opp om formålene til instituttene, eller bør det gjøres endringer? I så fall, hvilke endringer?**

Dagens grunnbevilgning utgjør i gjennomsnitt rundt 10 prosent av instituttenes samlede inntekter, og varierer betydelig mellom institutter. Dette gir begrenset rom for langsiktig kompetansebygging, faglig utvikling, strategisk planlegging og investeringer i infrastruktur. Etter AYFs vurdering bidrar dagens nivå og innretning av grunnbevilgningen i for liten grad til å støtte opp om instituttenes formål og rolle i forskningssystemet.

For at instituttsektoren skal kunne fylle sitt samfunnsoppdrag på en bærekraftig måte, er det nødvendig at instituttene har mulighet til å bygge og vedlikeholde en solid grunnmur. Dette omfatter stabile og sterke fagmiljøer, oppdatert og relevant forskningsinfrastruktur, samt tilgang på kvalifiserte ansatte. Slike investeringer lar seg i begrenset grad finansiere gjennom kortsiktige og prosjektbaserte oppdragsinntekter alene, og bør i større grad støttes gjennom forutsigbar grunnfinansiering som er mindre sårbar for konjunktursvingninger.

AYF mener grunnbevilgningen bør heves til et nivå som sikrer en forsvarlig minstestandard for alle institutter, uavhengig av størrelse og fagprofil, og samtidig se på behovet for en mer enhetlig og transparent forvaltning og fordeling av midlene. Erfaringer fra andre europeiske land viser at en høyere andel grunnfinansiering gir økt forutsigbarhet og styrker instituttsektorens evne til langsiktig strategisk utvikling.

Videre vil AYF peke på at dagens finansieringsmodell i stor grad har gjort instituttsektoren avhengig av ordninger knyttet til retur fra EU-midler. Selv om deltakelse i EU-programmer er viktig, kan en for sterk avhengighet av slike ordninger bidra til økt sårbarhet og redusert handlingsrom. En styrket nasjonal grunnfinansiering vil derfor være et viktig supplement for å sikre instituttsektorens uavhengighet, stabilitet



og kapasitet over tid. For å realisere dette potensialet må finansieringsordninger gi rom for kompetansebygging, investeringer i infrastruktur, rekruttering og faglig utvikling.

## 5. Hvilke utfordringer og muligheter ser instituttet for sin egen virksomhet de nærmeste årene?

Instituttsektoren står overfor betydelige utfordringer knyttet til økt konkurranse, lav grunnfinansiering, økonomisk usikkerhet og begrenset sektormobilitet. Samtidig har sektoren store muligheter gjennom tverrsektorielt samarbeid, samproduksjon av kunnskap og nærhet til samfunns- og næringslivsbehov.

### *Økende bruk av konsulentselskap*

Konsulentbransjens rolle i forsknings- og innovasjonsmarkedet bør undersøkes nærmere for å sikre at forskningsinstituttene får rom til å spille ut sin rolle som faglig uavhengig, langsiktige kunnskapsoppbyggende og forskningsbasert leverandør, samtidig som samarbeid og mobilitet mellom aktører i forsknings- og næringslivet styrkes.

## Avsluttende merknader

Gjennomgangen av instituttsektoren må ses i sammenheng med behovet for en styrket og mer forutsigbar satsing på norsk forskning. Skal instituttsektoren, UH-sektoren og forskningssystemet som helhet være rustet til å møte framtidige samfunnsutfordringer, kreves økte offentlige investeringer i forskning.

Samtidig er det også viktig at forskningsinstituttene faglige uavhengighet og akademiske frihet ivaretas. Selv om den akademiske friheten står sterkt i Norge er vi bekymret for at økende grad av politisk styring kan svekke vilkårene for den akademiske friheten og fri forskning, også i vårt land, noe vi også løftet i et [oppprop](#)<sup>5</sup> i desember 2025. Det er derfor viktig at disse momentene tas med i arbeidet videre.

Helt til slutt, og som en del av sammenslutningen Kunnskapsalliansen<sup>6</sup>, vil vi oppfordre Regjeringen til å investere enda mer i forskning og høyere utdanning, blant annet ved å:

---

<sup>5</sup> Akademiet for yngre forskere (2025): [Felles bekymring for den akademiske friheten blant unge akademier og universitets- og høyskoler i Norden](#)

<sup>6</sup> Kunnskapsalliansen er en sammenslutning bestående av Abelia, Akademiet for yngre forskere, Det Norske Vitenskapsakademi, Foreningen for innovasjonsselskaper i Norge (FIN), Forskerforbundet

# Akademiet for yngre forskere

- Skape tverrpolitisk enighet om langsiktig og forutsigbar finansiering av forskning og innovasjon. Det vil gi forskningsmiljøene, næringslivet og offentlig sektor mulighet og trygghet til å bygge forskningskapasitet og omstillingskraft for samfunnet.
- Øke offentlige investeringer i forskning og innovasjon til 1,25 prosent av BNP fram mot 2030 for å sikre kunnskapsutvikling og stimulere til forskning, utvikling og innovasjon (FoUI) i næringslivet.
- Styrke grunnmuren i norsk forskning: Universiteter, høyskoler og forskningsinstitutter må ha rammebetingelser som sikrer forskerrekuttering og muliggjør utvikling av fremragende og relevante fagmiljøer.
- Videreutvikle virkemidler og rammevilkår som bidrar til etablering og skalering av flere forskningsbaserte bedrifter, gir økt forskningssamarbeid og øker næringslivets investeringer i FoUI.

Les Kunnskapsalliansens felles [erklæring](#)<sup>7</sup> fra januar 2025.

**Videre har vi følgende oppsummering og hovedanbefalinger i Regjeringens videre arbeid:**

- **Styrke grunnfinansieringen av forskningsinstituttene**, både i nivå og fordeling, for å sikre faglig handlingsrom, langsiktighet og uavhengighet i instituttsektorens virksomhet. Samtidig må ikke dette få negative økonomiske konsekvenser for UH-sektoren.
- **At endringer i rammevilkår for instituttsektoren vil få konsekvenser for UH-sektoren.** Derfor må dette ses i sammenheng.
- **Ta hensyn til instituttsektorens mangfold** i utforming av rammevilkår og virkemidler, herunder forskjeller i størrelse, faglig profil, regional forankring og internasjonal orientering.
- **Legge bedre til rette for samarbeid og sektormobilitet** mellom instituttsektoren og universitets- og høyskolesektoren, blant annet gjennom mer sammenhengende karriereløp og fleksible tilknytningsformer.
- **Store beslutninger må bygge på forskningsbasert kunnskap.** Ved offentlige investeringer på over 1 milliard bør det stilles krav til forskning, følgeforskning og evaluering i planlegging, gjennomføring og oppfølging av prosjektene.
- **Utforme FoU-virkemidler som er tilgjengelige for instituttsektoren**, og som legger til rette for samarbeid med næringsliv, offentlig sektor og sivilsamfunn, også for mindre aktører.

---

Forskningsinstituttene fellesarena (FFA), Norsk studentorganisasjon, Tekna og Universitets- og høyskolerådet (UHR).

<sup>7</sup> Kunnskapsalliansen (2025): «Kunnskapserklæringen 2025 -Norge må investere i kunnskap for fremtiden»

# Akademiet for yngre forskere

- **Kartlegge konsulentbransjens rolle i forsknings- og innovasjonsmarkedet,** for å sikre tydelige skiller mellom forskningsbasert kunnskapsutvikling og konsulentbaserte leveranser, og for å ivareta forskningsinstituttene faglige uavhengighet og særpreg.

På vegne av Akademiet for yngre forskere

Marte Emilie Sandvik Haaland

Leder

Bjørn Kristian Danbolt

Generalsekretær

*Arbeidsgruppen som har utarbeidet innspillet har bestått av AYF-medlemmene Monica F. Solberg (Havforskningsinstituttet), Borgar Aamaas (Cicero), Ragnhild Freng Dale (Vestlandsforskning) og Bjørn Kristian Danbolt (AYF)*